

Červen 1947

„Všechno bude přece jenom jako dřív,“ pomyslela si Květa. „Jako před válkou...“ Pokrčila nos a upravila si brýle. Hedvábný žoržet jí protékal mezi prsty úplně stejně jako předtím, špatně se stříhal a vzpíral se stehování. Velká módní přehlídka v Mariánských Lázních se kvapem blížila a práce bylo až nad hlavu.

Snad se dostaví stejná atmosféra jako tenkrát před válkou? Bohaté dámy, ovívající se osobními pozvánkami, poposedávající na čalouněných židlích a nedbale přehazující kraj šatů z drahé látky přes nohu, elegantní parfémy, šampaňské...

Až na to, že tenhle hedvábný žoržet sehnala paní Podolská kdovíkde, protože na nákup textilního zboží stále platí oděvní lístky. A i ty nejbohatší dámy mají leda tak čerstvě podražené staré boty, protože nové v obchodech prostě nejsou.

Ale co bychom chtěli? Vždyť je sotva dva roky po válce! Všechno se teprve vrací do starých kolejí. Květa ale nepochybovala o tom, že to tak bude. Po přehlídce se k nim do salonu nahrnou zákaznice, vyhladovělé po novinkách a odhodlané zapomenout na válečné strádání. A tyto touhy přetvoří jejich salon do podoby překrásných šatů, kostýmů či plášťů, do kterých se ženy obléknou a vyrazí do ulic, aby hlásaly: „Nová doba je tu! Zapomeňte na vše zastaralé, okoukané, nemoderaní! Válka je pryč, směřujeme k lepším zítřkům...“

Květa vzdychla a ukousla zbytek nitě. Je to zvyk, nad kterým paní Podolská zdvíhala obočí. Konec nitě mají její švadleny ustříhnout nůžtičkami, a ne ukousnout jako veverka! Takové praktiky se přece nehodí do jednoho z nejluxusnějších módních salonů v Praze! A možná že teď už je jejich

prvenství nezpochybnitelné – salon paní Roubíčkové zanikl, poté co jeho majitelka zmizela v plynové komoře, Rosenbaum emigroval...

Ale co je takové ukousávání niti proti tomu, jaký slovník má ta nová švadlena! Taková holka jedna! Hubatá, drzá, s chraptivým hlasem skoro jako kluk. Jmenuje se Milena a je hubená. I když hubené jsou teď ty holky všechny, protože za války, kdy se měly proměnit z děvčátek v ženy, byly o vodové polévce a chleba si mazaly margarínem. Za války, pravda, nikdo nepřibíral. Květa se zamračila, když jí pohled zabloudivil k jejímu pracovnímu stolu. Milena dostala ke zpracování ten šifon se sametovými květy! Nejdražší a nejvzácnější látku ze všech, co tu teď mají... Paní šéfová v ní musela mít plnou důvěru, když jí něco takového svěřila, protože metr téhle látky je bratru za půlku švadlenčina měsíčního platu.

„To je bašta,“ zavrčela Milena našťvaně a sehnula se pod stůl, kam jí sjel nastehovaný pravý rukáv. Drahá látka se chovala jako živé stříbro, klouzala a vzpírala se jakémukoli zpracování. Na těle ovšem vytvoří žádoucí efekt pohybu, něžně obalí kůži dámy a rafinovanými průsvity ji vystaví světu na odív. Za něco takového je potřeba si připlatit, samozřejmě...

„To je bašta,“ zopakovala Milena ironicky. „S tímhlectím se mazat! Ten rukáv vůbec nejde přiheftnout.“

Květa přemýšlela, jestli má vůbec něco odpovědět. Milenin způsob mluvy, oblékání, účes i chování, tohle všechno ji nutilo cítit se beznadějně stará, i když o tolik starší ve skutečnosti vůbec nebyla. Jenomže před válkou byla tahle žába ještě děcko, nepamatuje si osvětlené ulice, zářivé neony, dancingy plné elegantně oblečených mužů a žen, plno zábavy, svobodu... Všechno se vrací, samozřejmě, ale pomalu, hodně pomalu. Milenino dospívání ubíhalo ve znamení přešíváních šatů, dřeváků, potravinových lístků a nočního zatemňování. Asi proto Květě připadala mladší asi tak o sto let, napůl dítě, a přitom cynická a hrubá.

Jenomže paní Podolská na ni držela, protože holka měla talent. Byla lepší než Květa, která sice byla precizní, pečlivá a spolehlivá, jenomže nikdy nevymyslela, že takto umístěný sámek nebo záševek by vytvořil zákaznici lepší postavu a elegantnější vzhled.

Zase je někdo lepší než Květa... Květa je dobrá, výborná, jistě, jinak by tu práci nedostala. Ale není vynikající.

Je docela hezká, lépe řečeno není ošklivá. Ale není ani krásná. To tedy zdaleka ne. Má brýle, ne úplně rovné zuby, velmi neurčitou barvu vlasů a nepříliš čistou pleť.

Milena je krásná a má navíc přesně to, co Květě chybí. Jiskru, sebedůvěru, vtip... Bývá obklopená houfem mládenců, klátivých pásků, kterým kolem hlavy v létě létají vosy, protože si vlasy tuží cukrovou vodou nebo pivem, aby získali kýžený vzhled. Každý večer jich na ni několik čekává před salonem, doprovázejí ji domů a lichotí jí. Bodejť by ne. Milena umí ušít ta jejich směšná károvaná saka tak, že kostky lícují na milimetr přesně, a ještě to zvládne s naprostým minimem látky, která je tak těžko k dostání. Ona sama si z nich utahuje, blahosklonně přijímá komplimenty a cigarety, ale důsledně žádnému z nich nedává přednost.

Květa vzdychla. Záviděla jí.

Jsou přece mnohem škaredější ženy než ona, ne? Tak proč pořád zůstává na ocet? Za chvíli z ní bude stará panna! Proč? Protože míří moc vysoko. Zamílovala se už před válkou do syna paní Podolské, do Viktora. To ovšem nebyla sama. Na tuhle partii měly políчено snad všechny jejich svobodné zákaznice i jejich matinky. A není divu, bratři Podolští byli hezcí, šarmantní a bohatí sportovci, vždy veselí, společenští, obklopení bandou přátel i nejrůznějších vyžirků, se kterými by si ovšem případná manželka už nějak poradila.

Květa zase vzdychla, pokolikáté už dnes? Viktor byl už před válkou zaměstnaný v salonu, takže ho vídávala každý den. Kvůli němu utrácela nehorázné peníze za kadeřnici, za růž

na rty, za střeвиčky. Alespoň za šaty nemusela, ty si šila sama. Snažila se chodit bez těch pitomých brýlí, které jí dodávaly vizáž ošklivé knihovnice, aby si jí konečně všiml. Jenomže si jí všimla jen paní Podolská, protože vrážela do pracovních stolů ostatních švadlen a shazovala špendlíky a nitě, takže si musela brýle zase honem rychle nasadit.

A Viktor, krásný Viktor, zlatý hoch se šibalským úsměvem se oženil s kreslířkou Věrou! Drobnou blondýnkou, která doslova jen pár metrů od Květy rychlými črtami kladla na papír představy zákaznic a svoje vlastní.

Paní Podolské se nejdřív takové spojení příliš nelíbilo, ale nyní si Věru oblíbila a je jí vděčná za jedinou vnučku Zuzanku. Kdoví, jestli se dočká dalších vnoučat? Viktor a Věra bývají buď dlouhé hodiny v salonu, nebo neméně dlouhé hodiny na golfovém hřišti v Klánovicích. A druhý syn Miloš?

„Na koho se obrátíme kvůli těm límcům z líšky na podzimní pláště?“ otevřela dveře paní šéfová a oslovila dílenského mistra. Květa neslyšela, co Kadlec odpověděl, ale píchlo ji u srdce, když slyšela smutek v hlase paní Podolské. „Vzpomínáte, jaké krásné kožešiny míval Miloš? Ach bože, už je to jedenáct let...“

Ano, starší syn zemřel po hrozném nemoci, slepý a ochrnutý, teprve šestadvacetiletý, krátce po své svatbě, před jedenácti lety. Květa se tenkrát bála, že zavřou, protože paní Podolská po jeho smrti na dlouhou dobu salon opustila a mezi zaměstnanci se dokonce šušovalo, že si chce sáhnout na život.

Ted' paní šéfová prošla rychle mezi všemi stoly, u každého se zastavila, zkontrolovala šití, prohodila pár vět. Je přísná a nesmlouvavá, co se týká bezchybné práce, ale její povaha je přátelská a k zaměstnancům je skutečně milá.

Květa se narovнала, když si všimla, jak se paní Podolská mírně nahrbila, jakmile vyslovila Milošovo jméno. Musela si také promnout oči pod brýlemi, když viděla, že paní šéfová se nějak podezřele zaleskly. Starší z bratrů Podolských se jí také

líbil, možná byl i dokonce hezčí než Viktor, jenomže Miloš byl příliš jemný a hodný. Viktor měl a má v sobě něco... Něco rebelského, dokonce temného, štipec čehosi, o co se marně snaží ti směšní kluci, kteří se dvoří Mileně. Něco, z čeho se Květě doposud podlamovala kolena pokaždé, když ho viděla v salonu, jak rychlými, netrpělivými pohyby vytáčí číslo na telefonu a energicky vyřizuje všemožné objednávky, jak luskně prsty, když je někdo příliš pomalý. Tedy pomalý ve Viktorových očích. Je netrpělivý a náročný. Ví, co chce. Býval to zlatý hoch, teď je z něj muž, manžel a otec. Pro Květu je dostupný asi tak jako Mount Everest.

Paní šéfová je už skoro u jejího stolu! Květa si rychle poposunula brýle a začala vytahovat stěhovku.

„Pěkné!“ usmála se paní Podolská. „Jak dlouho ještě odhadujete?“

„Tak deset hodin, myslím,“ špitla Květa. „Potom začnu s tou podšívku u modrého pláště.“

„Výborně, výborně. A co vy, Milenko?“ obrátila se ke Květině sousedce a znalecky obracela díly přepychové látky v ruce. „František si s tím stříháním dal obrovskou práci. Ty květy jsou velké, navyšuje to spotřebu látky, aby pěkně lícovaly... Je s tím potíže. Ale bude to překrásné, jeden z hlavních modelů. Proto je máte na starosti vy, Milenko.“

Milena potěšeně poděkovala svým hrubým hlasem, vyptala se ještě na nějaké detaily a Květa vzdychla. Závidí Mileně, ale zároveň je prostě nemožné ji nemít ráda, i když by to do sebe nikdy neřekla. Nejdřív k ní byla nedůvěřivá, ale rychle roztála pod přívalem Mileniny veselé povahy a upřímnosti. Je krásná, ale jako by to o sobě nevěděla. Mluví, jak jí zobák narostl, neohlíží se na ničí jemnocit a především...

Milena je svobodná. Nikým a ničím se nenechá spoutat.